

Hans. Kuid see on mittoforda; aga need on jansid, kes palju segavad; inimene see õnnel on wigga, ei tahha Jummal õnne anda.

Peet. Aga kust tunnukse öiete, et tahhavad minna?

Hans. Kui lesked hakkavad wälja käima kui sa wahhid, ei sel päwal ei heida ennam perret; aga sel päwal kui nemmad paisgai seiswad, siis ei woi uskuda.

Peet. Kuida siis se järrele perret heitswad?

Hans. Lõwad ülles keritama, sõlomad ümber, wahhest kawa, kui emma noor on, wahhest heitwod usinaminne kui emma wälja eänan aänab, ja kui heitwod kuhugi, siis wanna verre sadikud lünnud labkumad saggasi, siis on rahho.

Peet. Kui aga nemmad kõrges olfa peäle heitwad, mis nou siis on?

Hans.

Hans. Siis lei'atakse õfaga hõpis ära wuista waffa üsre; waffa mähnes wõtta emma künni, ja te nenda kui teista ütlesin.

Peet. Kui aga nemmad maddalas on?

Hans. Siis panne walge linna pu alla, teine õs pu su künge tikkokesiaga künni, sata teised warrast pu sisse minnema; siis lendega ehk teine ülle teise ris'us murfus lähewad peäle ikka.

Peet. Mis sugust? Pu nemmad armastawad keige enam minne?

Hans. See mis on õige emma pu, olgo kuusne, haabne, mändne; kellel ei olle ühtegi lomokost, mis rähk ei olle raunud.

Peet. Aga mis siis kui neid on?

Hans. Kui neid on, ehk on õnes seest, ehk kore wahhel toiekessi ehk toukokesi, se ei olle mitte plink pu, neid raiub rahn iggakal.

Net.